

ŠPELICA IN MEDVEDEK NEVEDEK

MARIJA GROŠLJEVA

Prizor za Miklavžev večer.

Pozorišče: Otroška sobica. Na sredi miza s šolskimi potrebščinami.

Osebe: ŠPELICA Z MEDVEDKOM. BRAT JURČEK. MIKLAVŽ S PARKELJNI.

ŠPELICA: Tako, moj preljubi medvedek Nevedek, danes je Miklavžev večer, pa še nisi spisal domače naloge. Sploh sem zadnje čase zelo nezadovoljna s teboj. (Mu zažuga s kazalcem.) Hm, človek se trudi in trudi, da bi iz tebe kaj postalo, da bi zamenjal svoje žalostno ime Nevedek za Vsevedek, tebi se pa venomer dremlje, menda bi rad prespal vso zimo kot tvoji nefini, neizobraženi, divji sorodniki v gozdu. O, pa ne boš. Priden bodi, pa ti morda sv. Miklavž prinese kaj dobrega. Pisala sem mu danes skrivoma pisemce zate in zase: Ljubi sveti Miklavž, moj medvedek Nevedek hrusta rad hruške in liže medek, jaz pa bonbončke, prinesi vsega toliko, da bo za oba dovolj.

Veš, včeraj si bil silno neroden. (Gre k mizi in mu pokaže zvezek.) Le poglej, kakšne kričke-kračke so namazale tvoje nerodne tačke! Ali je to tanko gori, debelo doli? Sram te bo! Poboljšaj se! Danes bova pisala malo pisano črko i. (Mu hoče položiti peresnik v šapo.)

Čakaj, kako že pravi naša gospodična v šoli? (Premišlja.)

Ze vem: glavo pokonci, nože na tla, trebuh notri, prsa ven. (Ga ravna.) Primi peresnik narahlo s palcem in sredincem, kazalec se le rahlo naslanja nanj. (Mu položi peresnik v šapo.)

Tako, zdaj pa začniva. (Mu vleče šapo s peresnikom.)

i — tanko gori, po isti črtici debelo doli, tanko ven, pika. Še enkrat! i — tanko gori, po isti črtici debelo doli, tanko ven, pika. Pika, pa ne packa, in še kakšno si naredil. Marš v kot! (Ga nese v kot ter ga obrne z obrazom proti steni.)

Čakaj, zvezek dobiš na glavo, da bo sramota večja. In na listek napišem za dom: Vaš sinček je najslabši učenec v razredu, neposlušen, nereden, nesnažen, neumen — nepoboljšljiv. To bo gledal tvoj strogi očka Jakec Orjakec, vem, ne pozna šale, švrk, švrk, švrk' bo zapela šiba okoli malega repka. O, pa se mi prav nič ne smiliš. (Se oddaljuje.) In v kotu boš stal, dokler me ne boš prosil odpuščanja. (Medvedek pa se ji zasmili, rada bi mu odpustila, se sramuje. — Po prstih gre do njega in ga ljubeznivo vpraša): Medvedek, ali nisi nekaj rekel? (Medvedek molči.) Nič! Ze dobro. (Jezno): Jaz tudi ne!

(Se oddaljuje in ga milo nazaj pogleduje. — Teče zopet po prstih k njemu.)

Medvedek, zdaj si pa res nekaj rekel. (Medvedek molči.)

Nič! Ze dobro. Jaz tudi ne. Le trmast bodi in mulo kuhaj in grdo glej. Eno uro boš stal v kotu, da te bodo kolena bolela. (Medvedek se ji vedno bolj smili, rada bi mu odpustila, pa ne more.) Čakaj, blazinico ti dam pod noge. (V zadregi): Da — da — da mi ne umažeš tal. (Ga položi na blazinico.) Joj, kako sem se razburila. Kakšen križ je z vzgojo. Pa kako sem se zamudila. Spisati moram še domačo nalogo. (Lista po zvezku.) Nekaj o parklju. Kako nespametna naloga je to. Jaz delam najrajši srčkane rimice: mačka, kvačka, tačka, račka, igračka, pa naj pišem o tej grdobi. In sploh kaj? (Premišlja.) Morda se mi pa posreči, da naredim pesemco. Bomo videli. (Premišlja.)

Parkelj v peklju je doma — Krasno! Zdaj pa rimo na doma: neba, gora, oba. Za nič. Pozna, to bi bilo pa že nekaj.

To se mu takoj pozna. Imenitno!

Je kosmat, rogat in bos. — Rimo na bos, kos, zos, nos.

Ima rep in kljukast nos.

Če z verigo zarožlja,

nam srce zatrepeta. — Zatrepet je pa prišlo kar samo. —

Kaj pa naj še napišem. — (Premišlja.)

Če nam s košem zagrozi,

vse pred njim se razbeži. —

Parkelj, pojdi se solit. (Ploska.) To je dobro povedano,

Jaz se grem pred tabo skrit. —

Konec! No, zdaj pa prečitam vse še enkrat. (Čita pesemco prav na glas.)

Parkelj v peklu je doma,

to se mu takoj pozna,

je kosmat, rogat in bos,

ima rep in kljukast nos.

Če z verigo zarožlja,

nam srce zatrepeta,

če nam s košem zagrozi,

vse pred njim se razbeži.

Parkelj, pojdi se solit,

jaz se grem pred tabo skrit. —

Joj, kako sem vesela! (Neopažen vstopi brat Jurček.) Že vidim gospodično, kako mi piše red odlično.

JURČEK: Kaj se pa spet bahaš, Špelica?

ŠPELICA: Pesem sem naredila, na parkljna, le čitaj. (Jurček tiho čita in se porogljivo smeji.)

JURČEK: Ha, ha, ha, — tako znam jaz tudi. Le poslušaj. Nekaj o Špelici (gleda v pesem in se norčuje):

Špela je pri nas doma,

to se ji takoj pozna,

kakor tepka ima nos,

v hiši nihče ni ji nos.

Prička se in jezika,

da je za jezička dva,

še ponoči, kadar spi,

sama s sabo govori...

špela, pojdi se solit.

(Pograbi medveda.)

Greva se pred tabo skrit.

(Hoče iz sobe. Špelica za njim. Tečeta okoli mize.)

ŠPELICA: Takoj mi ga daš nazaj.

JURČEK (ji strže korenček): Pa me ujemi, medvedka mi vzemi! (Špelica brž okrene smer, da trčita skupaj, začneta se obdelovati, vname se boj za medveda. — Neopažen vstopi sv. Miklavž in tiho gleda pretepajoča se otroka.)

JURČEK: Špelica — marelica. (Jo nalahno udari po licu.)

ŠPELICA: Jurček — mehurček. (Mu vrne udarec.)

JURČEK: Špela, marena, kamela. (Jo trikrat pograbi za lase.)

ŠPELICA: Jurček — mehurček. (Mu vrne udarec.)

(Zvonček zacinglja. Otroka se prestrašena okreneta.)

SV. MIKLAVŽ: Otroka, ki se pretepata celo na Miklavžev večer — Lucifer, takoj v koš! (Lucifer in parkelj prizožljata. Prestrašena otroka se branita. Špelica pograbi medvedka in ga tišči k sebi. Lucifer in parkelj ju krepko primeta in pobašeta v koš. Oba izgineta v koših, le medvedek, ki ga Špelica drži kvišku, žalostno binglja. Tretji parkelj vzame v roko nalogo, jo tiho čita in žuga s prstom izginulima otrokoma.)

NASTOP MIKLAVŽA.